

nen kerülhetett a beteg alá! Hogy fölötte maradt, azt világosan bizonyítják azok a szavak, amelyeket a gyógyítás után mondott a volt betegnek s az a lihegő indulat, amellyel elküldötte őt: "Vigyázz, senkinek semmit ne szólj!" Jézus volt fölül, nem a bőrpoklos! Ebben a szében: Ha akarsz, megtisztíthatasz! egy különbségtétel van a képesség vagy hatalom és az akarás között. Hogy Jézusnak van hatalma a gyógyításra, arról meggyőződött a beteg, amig hallgatta őt. Ugy vélekedett, mint Nikodémusz, ki ezt mondotta: Senki sem teheti e jeleket, csak ha Isten van vele! Vagy ahogy a sokaság érezte, hogy Jézus nem úgy beszél, mint az irástudók, mert Jézus szavainak hatalma van. Hatalma, mely megragadja az embert. A beteget megfogták Jézus szavai; a beteg tudta, hogy Isten a názáreti Jézus mellett áll. Hatalma fölül hát nem kételkedett. De a beteg nem ösmerte még Jézus szívét. A szeretet nem világított még be szívébe s nem tudta azt, hogy Jézus épen ő iránta megindul-e; fog-e akar- ni. Jézus bizonyos ködben volt még előtte. Mégis érezte, hogy erre az emberre rá bízhatja magát, hogy rá kell bíznia magát. Akár akarta meggyógyítani, akár nem akarta: más segítség nincs, más út nem nyílik előtte. Ezért mindent fölretéve, visszautasítást nem tűrő akarással Jézushoz ment, magát Előbe vetette a földre s azzal a széval, mely mindent Jézus akaratától tett függővé, egészen és feltétel nélkül Jézus akaratára bízta magát. A feltétlen, teljes odaadásnak ritka képevel találkozunk e jelenetben. Nem a beteg erős akarata, nem is szuggerráló hatása indította meg Jézust, hanem magának teljes Jézusra-bizása, feltétlen odaadása. Mikor így adjuk magunkat oda Istennek, Isten rendszerint azonnal, vagy rövidesen cselekszik. A szeretet Isten ajándéka; magából nem meríthető ezt a beteg, egyetlen ember sem! A beteg nem tehetett arról, hogy ezt a szeretetet még nem ösmerte. A földön kevés jele van annak a szeretetnek az emberi szívekben. De az odaadás az ember akaratától függ. Erre képes volt a beteg s nagy, erős akarása épen ezért ebben az odaadásban nyilvánult. Azért tört utat magának Jézushoz, hogy Rája bízassa magát.

De miért fogta el Jézust az a nagy indulat, mely abban a lihegésben nyilvánult, amelyet az emberisemai íge fejez ki? Jézus veszélyeztetve látta munkáját annak következtében, hogy önző, érzéketlen tömegek megrohanják s a városokból a falvakba, onnan a sivatag helyekre, majd a tengerre, a pogányok közé, Tirusz vidékére, végül Perzéba kényszerítik. Nem oktalán és tulzott szerénység vezette Jézust, amikor csodatételeinek elhallgatását követelte s a meggyógyítottakat titoktartásra kötelezte, mit azonban ezek a legtöbb esetben nem tettek meg; hanem az az aggodalom, hogy munkáját megakadályozzák s hogy idő előtt elkövetkezik a sötétség, amelyet nem akart kikerülni; de amelyet a maga idejére akart hagyni: az Istentől való elhagyatás a halál révében. Mert nemcsak a tömegektől irizott az Ur, amelyek toszakodva föltartéztatják; hanem csak a testi, vad indulatu emberektől, kik uralkodni akartak Rajta; amikor szívesleg uralkodóvá tették volna őt; hanem az ébredő gonoszúságtól is, mely féltékenyen őrizte zsákmányát és nem akarta az embereket jogos tulajdonosuknak, az Istennek visszaadni. Jézus látta a gyűlöletét maga ellen fölébredni. Minden újabb sikere, minden csodatette ezt a féltékenységet ébresztette fel. Neki csak abban kellett maradnia, félrevonulnia, a jelentéktelenség látszatát hordoznia, hogy a vetélytársak gonosz gyűlöletét és csalókat kikerülje. Ettől riadt vissza, amikor a bőrpoklos ember hallatlanul erő akaratát, rohanását látta, mely nem ismert gátat. Megré- múlt, mi lesz, ha a gyűlölet is ebben a mértékben fog ellene megindulni, melyet pedig a féltékenység el fog indítani. Két indulat csatázott hát benne; egyik a számlalom szeretete volt, másik az irigység támadásától való félelem. A gyógyulás szent gyöngyszem, melyet nem szabad a dísznek élő vetnünk. Istent nem testi gyöngylésért kell keresni, hanem önmagáért. Ezért Jézusban mindkét indulat fölkelte s mindkettő vezette őt egymás után.